

Anatomia humana

SOBRE LA MIRADA UNILATERAL

Jorge Bello

Demà serà un any del *brexít*, però encara cueja polèmic el resultat d'aquest referèndum. De l'es-cocès (18/9/14) i del català (9/11/14) fa més de temps però també cuegen, somort l'es-cocès, nostàlgic el català.

N'hem d'aprendre. Hem d'evitar la mirada unilateral, perquè és parcial, perquè només mira una part, i no pas el tot. No mira el conjunt, sinó casa seva. La mirada parcial inclou alguns, però exclou d'altres.

Res que sigui unilateral deixarà les dues parts en harmonia. Al contrari, la mirada que mira només una banda provoca mil reaccions i mil interpretacions, i fa que el polític digui sense dir, faci sense fer-ne.

Hem de mirar amb dos ulls, i dues orelles, i olorar, i tocar i preguntar per veure-hi clar. Hem de demanar explicacions, hem de demanar l'aigua clara.

Si les regles del joc no són prou clares i consensuades, si no busquen la neutralitat i el conjunt, jo no m'hi apunto. Perquè hi ha parany.

Hem de rebutjar les coses fetes de manera unilateral, les decisions preses només en atenció a una banda. Han de saber, hem de saber que som tan intel·ligents com ells, podem pensar tant com ells, podem decidir tant com ells.

L'anunci d'un altre referèndum a Catalunya no va incloure un crida per debatre i consensuar les regles del joc. Sembla per tant que ja són fetes, de manera uni-

lateral. La condició unilateral és un absurd si es considera que es tracta precisament de veure quina de dues parts és la predominant.

Al 9-N, per exemple, van decidir que quedaven cridats a votar, a més dels habituals, els joves de 16 a 18 anys i els estrangers amb residència legal a Catalunya; això és incloure més d'un milió de persones al conjunt de votants. Al

N'hem d'aprendre, i fugir de la mirada unilateral perquè només mira cap a la banda on és casa seva

pròxim referèndum, però, són exclosos. Això s'ha dit en veu baixa, perquè llavors era una decisió unilateral, i ara provocaria profundes urticàries.

➤ **LES REGLES DEL JOC** no són sobre la taula, i no tenim oportunitat de parlar-ne. Això és que les podrien improvisar o modificar a última hora, o fins i tot després. Les podrien interpretar segons convingui.

És fàcil d'entendre la importància d'establir les regles del joc abans de començar el joc. Ara, per exemple, no se sap quina és la participació mínima que cal que hi hagi per considerar vàlid el referèndum. De fet, no se sap si es demana una participació mínima.

Al 9-N, l'opció a favor de la independència (Sí-sí) va obtenir el 80,91 per cent dels vots. Sembla que sigui molt, sembla que sigui una dada representativa de la voluntat de la gent, i és el que

diuen els polítics favorables a la independència.

Aquest percentatge, però, no és gaire cosa perquè la participació al referèndum va ser tan baixa que no es pot dir que el nombre de vots sigui representatiu del conjunt de Catalunya.

Va haver-hi 2.344.828 vots, una xifra que representa una mica més d'un terç

dels cridats a votar. No hi havia un cens oficial o formal, i per tant no es pot donar una xifra exacta de participació.

Amb aquesta baixa participació no es pot parlar de voluntat popular, ni de mandat, ni de representativitat. Sinó de minoria. I la minoria no representa, en democràcia, al conjunt. Ni la minoria pot decidir res sobre la majoria.

Al referèndum es-cocès, la participació va ser del 84,59 per cent, una xifra que sí representa el poble es-cocès. Al *brexít* va ser del 72,2 per cent, una participació alta però menys representativa que l'es-cocesa. Per tant, la participació manté una relació directa, i decisiva, amb la representativitat.

Res és democràtic sense prou representativitat. I res unilateral és democràtic, ni per tant

representatiu.

No estic en contra del referèndum, seria la cura més adequada per a la ferida catalana. Però si les regles del joc no són clares i sobretot consensuades, l'1 d'octubre no ens durà més que, un altre cop, un joc de mans.

www.bello.cat/jordibell@gmail.com

Sort i ventura a Gotland

■ Ya han trascurrido diez años desde que Menorca debutó en los Island Games, aquella vez en la isla de Rhodas (Grecia), donde arrancaba una ilusión que errara en la memoria de los que tuvimos la oportunidad de ser parte activa de tal aconte-

cimiento, el más grande que han podido tener a nivel colectivo de los deportistas de Menorca, el cual ha seguido el recorrido por las islas de Aland, Wight, Bermudas y Jersey, para este

año volver al norte de Europa, visitando la isla escandinava de Gotland (Suecia).

Los que han podido saborear esta experiencia deportiva, social y cultural son conocedores de lo que representa el esfuerzo para afrontar la preparación, selección y fases de clasificación, así como la aportación económica propia para llegar a esta cita,

la cual ha costado su introducción en la vida de los menorquines que no la han vivido, pero poco a poco la gente de la Isla es más consciente de tal importancia representativa, la cual lucha por un

honor personal y colectivo de su deporte y la isla de Menorca.

Ante este nuevo reto para la representatividad de cada uno de los deportistas con los factores de sus correspondientes clubs, fede-

raciones y los vinculados técnicos a las modalidades, así como a los representantes de las instituciones, entidades, federaciones, patrocinadores y colaboradores vinculados al proyecto, deseamos transmitir nuestro agradecimiento por hacer posible tal participación deportiva a esta nueva expedición, deseando los máximos apoyos para que puedan lograr los objetivos particulares y los generales, para que sus esfuerzos se hagan realidad y con ellos el honor de representarnos sea motivo para quedar para la historia y un valor común para el deporte menorquín.

Con nuestros mejores deseos... *Sort i ventura per a tothom!*

PACO PEREA
A.H.F.M. • ALAIOR

Gràcies al CP Pere Casasnovas

■ Tal dia com avui, ara fa quatre anys, ja ens vàrem dirigir a aquesta escola per felicitar i acomiadar-nos dels mestres

Cartas de los lectores

del nostre fill gran. Avui toca fer-ho per segona vegada, ja que el nostre fill mitjà, creuarà la porta per darrer cop com a alumne d'aquesta escola. Al darrer, un munt d'il·lusions, ensenyaments, superacions, emocions, amistats... En Guillem ha viscut aquests anys de la seva vida amb molta intensitat i alegria, anava a escola cada dia feliç i amb moltes ganes d'aprendre, cosa que ens ha fet molt feliços a nosaltres, també. Per això, no ens queda res més que donar les gràcies de tot cor a tot aquest maravel·lós grup humà i professional, que formau Pere Casasnovas, i molt especialment als

tutors del nostre fill: Julià López, Carme Serres, Aní Fuster i Pepi Vilches. Us estarem sempre agraïts per haver-lo acompanyat a aquesta etapa de la seva vida i de la seva educació. Sabem que el pas per aquesta escola, no l'oblidarà mai i l'haurà marcat tant en els valors humans com en els coneixements que li heu mostrat.

ANTÒNIA MOLL SEGUÍ
JAUME BAGUR TRUJILLO
• CIUTADELLA

Agradecimiento

■ La familia Sintés Carreras, queremos agradecer a todo el equipo de medicina interna, a todas las enfermeras, auxiliares así como en especial al Dr. Adolfo Víctor Pantaleón Portal, la atención que ha recibido nuestro padre Arturo Sintés Bernada durante el proceso del final de su vida en el Hospital Mateu Orfila.

Muchas gracias.

FAMILIA SINTÉS CARRERAS
• MAÓ